

Sygn. akt. V GC 1758/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy

Przewodnicząca sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W. i Powiatowi (...) Zarządowi Dróg Powiatowych w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Powiatu (...) Zarządu Dróg Powiatowych w P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 273,55 zł (dwieście siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 grudnia 2017r. do dnia zapłaty, przy czym wyrok wobec tego pozwanego jest zaoczny,
2. zasądza od pozwanego Powiatu (...) Zarządu Dróg Powiatowych w P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 444,50 zł (czterysta czterdzieści cztery złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. oddala powództwo wobec Powiatu (...) Zarządu Dróg Powiatowych w P. w pozostałym zakresie,
4. oddala powództwo wobec pozwanego Towarzystwa (...) w W. w całości,
5. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 1.262,04 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt dwa złote cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
6. zwraca pozwanemu Towarzystwu (...) w W. kwotę 454,96 zł (czterysta pięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego,
7. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 1758/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna we W. złożył w dniu 9 kwietnia 2018r. pozew przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę kwoty 1.891,02 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 307,50 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty i od kwoty 1.583,52 zł od dnia 27 grudnia 2017r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku umowy cesji nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wobec pozwanego z tytułu uszkodzenia pojazdu marki M., nr rej. (...), do którego doszło w dniu 26 listopada 2017r. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanego, stąd poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio u pozwanego, który wypłacił odszkodowanie w kwocie 5.728,18 zł. Powód dokonał analizy kosztorysu

naprawy pozwanego oraz dokonał we własnym zakresie przeliczenia kosztów naprawy, niezbędnych do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę, w sposób zgodny z technologią zalecaną przez producenta. W wyniku tej analizy stwierdzono, że należne odszkodowanie zostało zaniżone. Celem wyliczenia prawidłowej wysokości kosztów naprawy, powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji zewnętrznemu podmiotowi, w związku z czym poniósł koszt w wysokości 307,50zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powoda wraz z kosztami prywatnej ekspertyzy, a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwanego tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu.

Dnia 15 maja 2018r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie V GNc 1881/18, którym orzekła zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany, zachowując ustawowy termin wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zarządcy dróg zawartej z Powiatem (...) ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę w należącym do poszkodowanych G. i P. K. pojeździe marki M., nr rej. (...), powstała wskutek najechania na wyrwę w drodze powiatowej. Niesporna jest także okoliczność dotychczasowej wypłaty odszkodowania w wysokości 6.170,25zł z tytułu szacunkowych kosztów naprawy. Przyznana kwota odszkodowania uwzględnia wszelkie niezbędne koszty naprawy pojazdu marki M., dlatego też pozwany zaprzecza twierdzeniu pozwu, że wypłacone odszkodowanie nie pokrywa całości szkody, a w szczególności zaprzecza wysokości szkody na poziomie 7.753,77 zł. Pozwany zakwestionował kalkulację naprawy wykonaną przez Biuro (...) Spółkę z o.o. bowiem uwzględnia ona koszty, które wykraczają poza celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na przywrócenie rzeczy do stanu sprzed szkody. Poszkodowani naprawili uszkodzony pojazd, co w pełni przywróciło samochód do stanu sprzed szkody, a koszty poniesione przez nich w tym celu nie przekroczyły wypłaconego odszkodowania w wysokości 6.170,25 zł.

Pismem z dnia 4 grudnia 2018r. pozwany zarzucił, iż doszło do wyczerpania sumy gwarancyjnej określonej w polisie nr (...) z dnia 23 grudnia 2016r. na kwotę 100.000,00zł z tytułu OC zarządcy drogi. Na dowód powyższego przedłożono zestawienie szkód i odszkodowań wypłaconych z ww. polisy, polisę wraz z załącznikami oraz OWU wraz z aneksem.

Pismem wniesionym w dniu 20 grudnia 2018r. pełnomocnik powoda z uwagi na wyczerpanie sumy gwarancyjnej określonej w polisie, na mocy której pozwany jest zobowiązany do naprawienia szkody będącej przedmiotem niniejszego postępowania, wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P..

Pismem z dnia 8 stycznia 2019r. pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na wstąpienie dopozwanego Powiatu (...) w miejsce pozwanego (...) i wniósł o zwolnienie pozwanego (...) od dalszego udziału w postępowaniu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego (...) kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2019r. Sąd Rejonowy w Kaliszu, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P..

Pismem z dnia 12 lutego 2019r. pełnomocnik pozwanego złożył odpis sprzeciwu od nakazu zapłaty i pozostałych pism procesowych pozwanego z załącznikami.

Odpis postanowienia z dnia 8 lutego 2019r. został doręczony dopozwanemu w dniu 13 lutego 2019r.

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 28 lutego 2019r., wyraził zgodę na zwolnienie pozwanego (...) z udziału w sprawie i przedłożył odpis pozwu i pism przygotowawczych z dnia 15 listopada 2018r. i 18 grudnia 2018r.

Sąd zawiadomił dopozwanego o terminie rozprawy, doręczając odpis pozwu i odpisy pism procesowych z zobowiązaniem ustosunkowania się do ich treści w terminie 14 dni. D. otrzymał odpisy wszystkich pism procesowych i zobowiązanie w dniu 15 marca 2019r., jednakże nie ustosunkował się do otrzymanych odpisów pism stron. D. nie

stawiał się również na rozprawach. Z uwagi na brak wyrażenia zgody przez dopozwanego na wstąpienie w miejsce pozwanego, nie było możliwe zwolnienie pozwanego od udziału w sprawie, zgodnie z art. 194 § 2 k.p.c.

Zajęcie w procesie miejsca podmiotu uprzednio pozwanego nie jest obojętne dla podmiotu wezwanego. Jego sytuacja procesowa z pierwotnej – wywołanej wezwaniem, zmienia się w momencie wejścia na miejsce ustępującego pozwanego w sytuację następczą, tzn. podmiot wezwany wchodzi w jego sytuację procesową jako następca procesowy. Z tą chwilą więc ulega przesunięciu zarówno moment, od którego liczą się dla podmiotu wezwanego skutki wytoczenia przeciwko niemu powództwa, jak i moment, od którego liczy się powstanie zawisłości sporu. Dlatego należy przyjąć, że zgoda na wejście w sytuację procesową ustępującego pozwanego powinna być wyrażona nie tylko przez dotychczasowe strony postępowania, ale także przez podmiot wezwany (teza 19 do art. 194 Kodeks postępowania cywilnego Komentarz pod redakcją Tadeusza Erecińskiego Wydanie 4 Warszawa 2012r. str.944)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pojazd marki M. (...), rocznik 2014, o numerze rej. (...), stanowiący własność G. i P. K., uległ uszkodzeniu na skutek najechania przez kierującego nim P. K. na wyrwę o wymiarach 12 cm głębokości, 110cm szerokości i 120cm długości w drodze powiatowej w miejscowości Ż.. Zdarzenie miało miejsce dnia 26 listopada 2017r. o godzinie piątej rano. P. K. nie zauważył dziury w jezdni, gdy wyjechał poza teren zabudowany. Jechał z prędkością 60 km/h. Uszkodzony samochód został sprowadzony z Niemiec, był bezwypadkowy. P. K. otrzymał dofinansowanie na przystosowanie samochodu do prowadzenia przez inwalidę. Z tego tytułu zapłacił 5.000 zł. Sam zakupił oprzyrządowanie, które założył fachowiec. Samochód można było bez problemu dostawiać do wózka inwalidzkiego. (...) miało bardzo mały przebieg. Jeździł nim do szpitala, na zakupy. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległy dwa koła – przednie prawe i tylne prawe, zderzak przedni po prawej stronie, amortyzatory. Na miejsce zdarzenia przyjechała policja, która sporządziła notatkę. Były zrobione zdjęcia dziury i uszkodzeń. Na drugi dzień poszkodowany wymienił koła i sam dojechał do pobliskiego domu, nie wzywał pomocy drogowej. Do zdarzenia doszło nad ranem w niedzielę. Szkodę zgłosił w Zarządzie Dróg Powiatowych w P.. Przyjechał rzeczoznawca i dokonał wyceny szkody. Dostał odszkodowanie uwzględniające jedynie koszt zamienników przy naprawie szkody. Naprawy dokonał znajomy poszkodowanego. Odszkodowanie nie pokryło tych kosztów. Samochód został sprzedany. Zawarł również z mamą G. K., która jest współwłaścicielką samochodu umowę przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

Dowód: zeznania świadka P. K. (00:10:47 – 00:33:57 minuta

rozprawy z dnia 14.06.2019r. , k. 137v- 138 akt)

D. zawarł w dniu 23 grudnia 2016r. z pozwanym umowę ubezpieczenia potwierdzoną Polisą nr (...) w związku z wnioskiem dopozwanego, na podstawie Ogólnych warunków ubezpieczenia dla samorządu terytorialnego (...). Okres ubezpieczenia wskazano od 1 stycznia 2017r. do 31 grudnia 2017r. W zakresie ubezpieczenia z tytułu OC zarządcy drogi ustalono sumę ubezpieczenia/gwarancyjną na kwotę 100.000 zł.

W ustępie 2 załącznika nr 1/2016 stanowiącego integralną część polisy (...) wskazano, że ubezpieczenie objęło zdarzenia, w wyniku których powstaną szkody osobowe lub rzeczowe, do naprawienia których zobowiązany będzie zamawiający, w tym między innymi zdarzenia spowodowane złym stanem technicznym jezdni, pobocza i chodników (śliskość nawierzchni), letnim utrzymaniem czystości jezdni, pobocza i chodników wynikającym z uszkodzeń nawierzchni w postaci ubytków, wyrw, kolein, zapadnięć.

W § 6 ust.15 pkt. 2 Ogólnych warunków ubezpieczenia dla samorządu terytorialnego (...) wskazano, że umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z wyczerpaniem się sumy ubezpieczenia/sumy gwarancyjnej.

Dowód: polisa ubezpieczeniowa z 23.12.2016r. (k. 81 akt), załącznik nr

(...) do umowy (k. 82 – 84 akt), OWU (k. 85 – 106 akt)

W związku z likwidacją szkody zgłoszonej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jednostki samorządu terytorialnego, decyzją z dnia 13 grudnia 2017r. pozwany przyznał P. K. odszkodowanie w kwocie 5.728,18 zł. Wysokość odszkodowania wyliczono na podstawie wyceny Towarzystwa w oparciu o system E.. Jako podstawę prawną wskazano Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...).

Dowód: decyzja pozwanego z 13.12.2017r. (k. 16 -17 akt)

Pozwany sporządził zestawienie szkód i odszkodowań wypłaconych z polisy nr (...) w roku 2017, na kwotę łączną 119.505 zł.

Dowód: zestawienie szkód o odszkodowań wypłaconych z polisy nr GB

(...)

W dniu 15 stycznia 2018r. G. K. i P. K. dokonali na rzecz K. D. cesji wierzytelności, jaka im przysługiwała w stosunku do pozwanego oraz do sprawcy zdarzenia (dopozwanego), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 26 listopada 2017r. i dokonali zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) (k. 29 akt),

zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 30 akt)

W dniu 7 lutego 2018r. K. D. przelał na rzecz powoda wszelkie wierzytelności z tytułu poniesienia kosztów naprawy pojazdu, utraty jego wartości handlowej, powstania szkody całkowitej w pojeździe, przysługujące Cedentowi od pozwanego, a w przypadku gdy szkoda podlega likwidacji z OC sprawcy, również wierzytelności przysługujące od sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 26 listopada 2017r. Pozwany został powiadomiony o przelewie wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) (k. 23 – 25 akt),

powiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności (k. 26 akt)

W dniu 17 lutego 2018r. Biuro (...) Sp. z o.o. we W. wykonało kalkulację naprawy nr (...) samochodu marki M. (...) z tytułu szkody z dnia 26 listopada 2017r. na kwotę 7.753,77 zł. Z tytułu opracowania i wydania opinii wystawiono wobec powoda fakturę VAT (...) na kwotę 307,50 zł.

Dowód: Kalkulacja naprawy nr (...) z 17.02.2018r. (k. 31 – 36 akt), faktura

VAT (...) z 19.02.2018r. (k. 37 akt)

Pismem z dnia 21 lutego 2018r. powód wezwał pozwanego do ponownej analizy i weryfikacji stanowiska oraz o dopłatę. Zgodnie z przedłożoną kalkulacją naprawy, prawidłowo określony koszt naprawy to kwota 7.753,77 zł, stąd powód wezwał pozwanego do dopłaty różnicy w wysokości 2.025,59 zł oraz o zwrot kosztu wykonania kalkulacji w kwocie 307,50 zł, czyli kwoty łącznej 2.333,09 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 18-19 akt)

Decyzją z dnia 1 marca 2018r. pozwany przyznał powodowi dopłatę w kwocie 442,07 zł, przyznając, że odszkodowanie powinno wynieść 6.170,25 zł. Odmówił natomiast zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji nr (...) w wysokości 307,50 zł, gdyż jej sporządzenie nie jest bezpośrednim następstwem rozpatrywanej szkody. Pozwany załączył do decyzji zweryfikowany kosztorys, na podstawie którego dokonano dopłaty.

Dowód: decyzja pozwanego wobec powoda z 1.03.2018r. (k. 20 -21 akt)

Przy określeniu kosztu naprawy pojazdu należy przyjąć ceny nowych części zamiennych wg cen producenta marki M. z grupy O bez amortyzacji oraz stawkę roboczogodziny naprawy stosowane przez nieautoryzowane zakłady specjalistyczne trudniące się w naprawach samochodów powypadkowych z lokalnego terenu, które wynoszą 100 zł netto za roboczogodzinę pracy blacharza, mechanika oraz lakiernika. W ofercie brak jest części alternatywnych dla zakresu uszkodzeń przedmiotowego pojazdu. Pełny koszt naprawy pojazdu wynosi 6.443,80 zł. Ze względu na stopień zużycia uszkodzonych w trakcie zdarzenia opon należało zastosować korektę obniżającą ich wartość, o wysokość ustalonego wskaźnika zużycia (14% dla opony przedniej i 42% dla opony tylnej). Tylko naprawa wykonana w oparciu o części oryginalne z grupy O pozwala na pełne przywrócenie pojazdu do stanu technicznego jak sprzed kolizji z dnia 26 listopada 2017r., a do tego tylko ona jest zgodna z technologią naprawy producenta.

Dowód: opinia biegłego sądowego mgr. M. S. (k. 164-182 akt),

uzupełniająca opinia biegłego (k 207-210 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty, zeznania świadka P. K. oraz na podstawie opinii biegłego sądowego mgr. M. S..

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi Sąd pominął przedłożony przez niego kosztorys naprawy, opracowany na jego zlecenie, gdyż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem stanowi one jedynie umotywowane stanowisko strony. (vide: wyrok SN z dnia 09.05.2007r., II CSK 77/07, L., wyrok SA w Warszawie z dnia 27.09.2011r., I ACa 133/11, L.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej części niezasadne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do art. 513 § 1 kc, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Legitymacja procesowa powoda nie była kwestionowana przez pozwanego.

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w pojeździe statuuje art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.) w związku z art. 1 pkt 1 tej ustawy, odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że suma gwarancyjna określona w polisie nr (...) z dnia 23 grudnia 2016r. zawartej pomiędzy Powiatem (...) – Zarządem Dróg Powiatowych w P. a Towarzystwem (...) w W. została ustalona na kwotę 100.000,00zł z tytułu OC zarządcy drogi. Suma ta została wyczerpana, na dowód czego przedłożono zestawienie szkód i odszkodowań wypłaconych z ww. polisy, polisę wraz z załącznikami oraz OWU wraz z aneksem. Umowa ubezpieczenia uległa rozwiązaniu. Dlatego dopozwanym w niniejszym postępowaniu został Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P. jako odpowiedzialny za stan utrzymania drogi powiatowej, na której doszło do zdarzenia w dniu 26 listopada 2017r.

W myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Paragraf 2 komentowanego przepisu przewiduje także odpowiedzialność sprawcy za straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 i 2 k.c.).

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. III CZP 32/03 *Legalis* nr 57077 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r. III CZP 80/11 *Legalis* nr 447330).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono również, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Zgodnie z powszechnie akceptowanym w piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu i powstania wydatków z tego tytułu. Naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. (postanowienia SN z dnia 7.12.2018r.: III CZP 51/18, III CZP 72/18, III CZP 74/18, III CZP 73/18).

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporna była wyłączna odpowiedzialność Powiatu (...) – Zarządu Dróg Powiatowych w P. jako odpowiedzialnego za stan utrzymania drogi powiatowej i za skutki zdarzenia z dnia 26 listopada 2017r. Z uwagi na łączącą Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P. z pozwanym ubezpieczycielem umowę ubezpieczenia OC, to ubezpieczyciel pierwotnie odpowiadał – do wyczerpania sumy gwarancyjnej, co do zasady, za uszkodzenia pojazdu poszkodowanego. Po wyczerpaniu sumy gwarancyjnej odpowiedzialność ponosi już sam Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P.. W sprawie nie było sporu co do zasady odpowiedzialności. Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości odszkodowania.

W związku z koniecznością ustalenia wysokości szkody został przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych, który to biegły wskazał koszty naprawy przedmiotowego pojazdu, na podstawie wyliczenia wysokości szkody w systemie A..

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie należało przyjąć, iż naprawa uszkodzonego pojazdu powinna być przeprowadzona przy użyciu części oryginalnych O, albowiem zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Wykorzystanie jedynie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie zdarzenia uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, to poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części

oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając – części zamienne nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych, a więc nie niższej pod względem parametrów technicznych. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji (oczywiście, jeśli pojazd ten uprzednio posiadał zamontowane części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu), co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Takie stanowisko dominuje w judykaturze (vide: Wyrok SO w Łodzi z dnia 07.02.2020r., sygn. akt XIII Ga 206/19).

Naprawa pojazdu powinna być wykonana z użyciem oryginalnych nowych części pochodzących z grupy O, albowiem brak jest w ofercie części alternatywnych. Taka naprawa optymalizuje koszt naprawy w taki sposób, że w miejsce uszkodzonych części z grupy O zostają zamontowane części o jakości identycznej jak nie posiadające znaków producenta pojazdu. Tylko taka naprawa pozwala na pełne przywrócenie pojazdu technicznego jak sprzed zdarzenia z dnia 26 listopada 2017r., a do tego tylko ona jest zgodna z technologią naprawy producenta. Rzeczywisty koszt niezbędny do przywrócenia stanu i wartości pojazdu sprzed kolizji wynosi 6.443,80zł brutto.

Mając na uwadze, iż pozwany ubezpieczyciel Towarzystwo (...) w W. dotychczas tytułem odszkodowania wypłacił przed wyczerpaniem sumy gwarancyjnej kwotę 6.170,25zł, to w celu naprawienia szkody w pełnej wysokości pozwany Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w P., po wyczerpaniu sumy gwarancyjnej, jako zarządca odpowiedzialny za stan drogi, na której doszło do zdarzenia – uszkodzenia pojazdu – w dniu 26 listopada 2017r. powinien zapłacić powodowi kwotę stanowiącą różnicę kwoty 6.443,80zł, ustalonego przez Sąd należnego odszkodowania i kwoty 6.170,25 zł wypłaconej przez pozwanego. W tym zakresie powództwo podlegało uwzględnieniu.

Z uwagi na okoliczność, że pozwany Towarzystwo (...) w W. nie ponosi już dalszej odpowiedzialności za szkodę, powództwo wobec niego podlegało oddaleniu.

Przypozwany nie zajął żadnego stanowiska w sprawie, stąd wyrok wobec przypozwanego, na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. jest zaoczny.

Sąd oddalił powództwo w zakresie przewyższającym wskazaną wyżej kwotę uzupełniającą kwotę należnego odszkodowania, w tym kwotę 307,50 zł stanowiącą poniesione przez powoda koszty prywatnej kalkulacji naprawy. Zgodnie z przepisem art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zdaniem Sądu, brak jest adekwatnego związku przyczynowego między kosztami sporządzenia prywatnej kalkulacji a przedmiotowym zdarzeniem. Powód jest podmiotem gospodarczym trudniącym się skupowaniem wierzycielności wobec zakładów ubezpieczeń. Zarówno koszt zakupu wierzycielności od poszkodowanego, jak i koszt sporządzenia kalkulacji pozwalającej na sformułowanie żądania pozwu stanowią, zdaniem Sądu, koszt prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej i nie mają wpływu na wysokość szkody, za którą odpowiada pozwany. Sytuacja powoda różni się od sytuacji poszkodowanego, który jeżeli zleca opracowanie kalkulacji kosztów naprawy niezależnemu podmiotowi, robi to jeszcze w toku prowadzenia postępowania likwidacyjnego przez zakład ubezpieczeń i w celu obrony swoich praw, ewentualnego odwołania się od decyzji o wypłacie zaniżonego odszkodowania. Ten dodatkowy koszt powiększa jeszcze wyrządzoną mu szkodę i zasługuje na rekompensatę. Brak jest natomiast, zdaniem Sądu związku przyczynowego pomiędzy kosztami cesjonariusza trudniącego się zawodowo dochodzeniem roszczeń, poniesionymi w celu ustalenia często zawyżonych kosztów naprawy a wysokością szkody. Takie koszty, nie są w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany. W tym zakresie powództwo podlegało więc oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. wobec pozwanego Towarzystwa (...) w W., zgodnie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył powoda wszystkim kosztami poniesionymi przez tego pozwanego. Wobec dopozwanego Powiatu (...) Zarządu Dróg Powiatowych w P. Sąd orzekł na podstawie art. 100

zd.1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, stosunkowo je rozdzielając.

Na sumę kosztów postępowania złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 95,00zł, koszty zastępstwa procesowego stron tj. powoda i pozwanego Towarzystwa (...) w W. w kwocie po 900,00zł ustalone w oparciu o § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.) i w oparciu o § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwoty po 17,00zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, a także wynagrodzenie biegłego w łącznej wysokości 1.145,04zł, które w całości zostało pokryte z zaliczek wpłaconych przez strony. Łącznie koszty postępowania wyniosły kwotę 3.074,04 zł.

Pozwany Towarzystwo (...) w W. poniósł kwotę 1.262,04 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika (917 zł) i część wynagrodzenia biegłego (345,04 zł), która została pokryta z uiszczonej przez niego zaliczki. Ta kwota podlegała zwrotowi od powoda. Pozostała, niewykorzystana część zaliczki (454,96 zł) została zwrócona pozwanemu przez Sąd.

W relacji pomiędzy powodem i dopozwanym Sąd rozdzielił stosunkowo koszty procesu przyjmując, że skoro powód przegrał proces w 85,54%, a dopozwany w 14,46%, w takim zakresie winni ponieść jego koszty. D. w toku procesu nie poniósł żadnych kosztów. Z tego względu Sąd zasądził od dopozwanego Powiatu (...) – Zarządu Dróg Powiatowych w P. na rzecz powoda kwotę 444,50zł tytułem zwrotu kosztów postępowania stanowiących 14,46% łącznej sumy kosztów.

Stosownie do treści przepisu art. 333 § 1 pkt 3 Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności wobec dopozwanego albowiem wyrok uwzględniający wobec niego powództwo jest zaoczny.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś